

Ha majd...

Ha majd mezítláb elmegyek
felhőingben a tér felett,
Az óbudai fák alatt, ha
megfordul az út velem,
S lábam alá, mint fű
simul a tejúton a végtelen,
Hogy odaát is jó legyen,
az elmúlás is szép legyen.
Ne szánjatok, hogy ennyi volt,
hogy csak ez volt az életem.
Láttam fázni a csillagot,
és boldognak a gyöngyvirágot.

Nehezen tudok bocsánatot kérni. Magamban már régen meggyalogoltam azt a belső utat, amely odáig vezet, hogy akár ki is mondhatnám: ne haragudj. Nem tudom kimondani. Sokáig nem találtam rá magyarázatot, amíg egyszer csak ott nem téblábolt mellettem az a gyerek-magam, akibe valamikor beleszorult a szó. Anyám szigorú neveléséhez az is hozzátartozott, hogy a büntetés mindaddig érvényben volt, amíg bocsánatot nem kértünk. Ez önmagában nehéz volt, mert úgy éreztem: megaláz, kiváltképp olyankor, amikor még a jogossága is hibádzott a büntetésnek. Ilyen is előfordult. De ma már azt is tudom, hogy ennek a bocsánatkérésnek volt valamiféle katarzisa is. Számomra ugyanúgy, mint anyám számára lehetett. Feloldott egy rossz feszültséget, amelyben egy kisgyerek számára a szeretetlenség és az elbizonytalanodás a legnehezebben megélhető. Egy alkalommal már sírósra lazult bennem a büntudat, és már alig vártam, hogy odabújhassak anyám ölébe a bocsánatkérés szokásos befejezésékként. Rossz lett a finálé. Anyám eltolt magától, és azt mondta, nem bocsát meg. Ha volt már félúton elakadt, magára hagyott mozdulat, akkor az én felé nyújtott két kezem az volt. A kikínlódott szavak fele is a torkomba szorult. Jó időre. Én magam sose mondtam a gyerekeimnek, hogy kérjenek bocsánatot. Beértem azzal, hogy ne haragudj. Hol ők mondták ki előbb, hol én. Akinek hamarabb volt szüksége rá. Tőlük nem félttem, de az a kisgyerek még mindig szorong bennem, ha bocsánatot kellene kérnem. A felnőttek keveset tudnak a katarziszról.

(2001. október 30.)

Az emlékek László Könyvtárához, a városi, melytől a gyermekorvosok kezelték, és Laci bácsihoz, "adastra", ahonnan történetem leírása készült, és elítélte a munkámat, az értéket és a minőségi kategóriát... Tünetekkel és kísérlettel: László Ficz, Győr, 1992. XI. 14

MADÁRLESEN - SASÉR 1954/1955 KÖRÜL

Balról jobbra: Nikolin Éva, Béres Mihály, Kutas László, Balogh Erzsébet, ismeretlen, Galyasi Miklós, ismeretlen, Nikolin Klára. Ülő személy ismeretlen.
(Forrás: Szentirmai Gyuláné gyűjteménye)

JEGYZET

Van, ami elfogy, elveszik... Hiányból építkező képességünk, mint az elveszett, elfogyó dolgok előkerülő, önjáratertető természet is, Istentől való.

Szabó Éva kertjében jár, ki őt olvassa, és a Genezis paradicsomába álmodja magát, ki hagyja magát elvarázsolni, mert a varázsláshoz mindig két ember kell. Két ember varázserőbe vetett, erős hite. Az Ő hite erős volt, mert mindig „abban a bizonyos kertben” járt, ha rádióműsört készített, ha verseit írta, ott járt, ha nyilatkozott... Engedelmeskedni a feltétlen belső emberi, ellentmondást nem tűrő parancsnak: erkölcsi magatartásra való törekvés munkálkodott benne. Már-már kantai idealista, Galyasi Miklós egyik „műzeumi gyeröke.”

Másik tanítója Németh László, kitől az iménti categoricus imperativust kapta.

Csendes emlékezésül állítottam össze ezt a válogatást, sétára hívom az Olvasót Szabó Éva kertjében. Az első szemelvény az Ifjúsági Rádióban hangzott el, a *Vásárhelyi festők* (Corvina Budapest 1988) című könyvben olvasható, következő kettő a *Szög és kereszt* című verskötetének vásárhelyi köszöntésekor rögzült, a többi pedig a *Vendég a háznál* című rádióműsor interneten is archivált anyagából szemeltem. 1992. május 4-én szólalt meg először e műsor szignálja a Kossuth Rádióban, Szabó Éva kezdetől tragikus haláláig (2001. október 29.) tagja volt a műsorkészítő stábnak: az elhangzó riportokhoz fűzte hozzá itt idézett gondolatait (a szakaszok után az adás napját tüntettem fel).

Majd' húsz éve, hogy elkészítettem életem első és nagy valószínűséggel utolsó olyan, *Vulpes mester* (Kálnoki Izidor) mércéjével mérhető munkámat, ami talán az ő szigorú újságíró-iskolájában is elfogadható. S ha igen, hát nem az én, hanem a riportalany Szabó Éváé az érdem – a megjelenés pedig az akkori Balkán-félsziget valóban balkáni állapotai elől Kurucz D. István Tükkör utcai házában menedéket találó zentai, 2011-re József Attila-díjas költő, lapszerkesztő Beszedes Istváné. Akkor hallottam először arról a bizonyos kertről, nem sejtve, hogy néhány év múlva bibliográfiáját fogom összeállítani, és Érte is mécesest, gyertyát gyújtunk.

SZÓ! Most hagyj el engem!

Válogatta és a jegyzetet írta:
Béres Dezső

Dedikáció Szabó Éva: *Szög és kereszt* című könyvéből..